

Διδασκαλείο Δημοτικής Εκπαίδευσης Ρόδου

«Αλέξανδρος Δελμούζος»

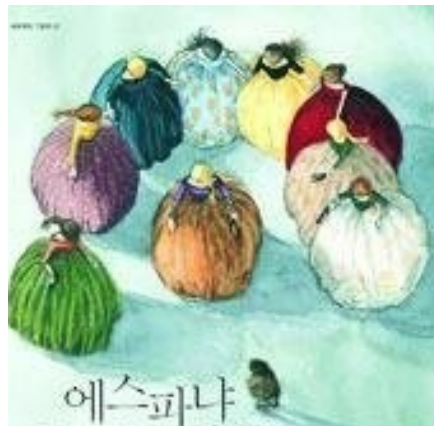
Μάθημα: Παιδική Λογοτεχνία και Ειδική Αγωγή

Διδάσκων: Κόκκινος Δημήτρης

Θέμα Εργασίας: Μεταγραφή του παραμυθιού:

«Τα γενέθλια της Ινφάντα»

Όσκαρ Ουάλιτ

Όνομα Μετεκπαιδευόμενου: Μαλακωνάκη Ειρήνη

A.M.: 10014

Εαρινό Εξάμηνο Ακαδ. Έτους :2010-2011

Ειδική Αγωγή : Β' Εξάμηνο

Ρόδος

2011

Τα γενέθλια της Ινφάντα

Ήταν τα γενέθλια της Ινφάντα.

Θα γινόταν 12 χρονών.

Ο ήλιος έστελνε τις αστραφτερές του ακτίδες
στο περιβόλι του παλατιού.

Η Ινφάντα είχε γενέθλια

μια φορά το χρόνο,

όπως τα παιδιά του λαού.

Όμως εκείνη ήταν η αληθινή πριγκίπισσα
της Ισπανίας.

Για όλη τη χώρα

είχε μεγάλη σημασία

να έχει καλό καιρό

σε αυτή τη γιορτή.

Ήταν αληθινά μια εξαιρετική μέρα!

Οι τουλίπες στέκονταν όμορφες στον κήπο.

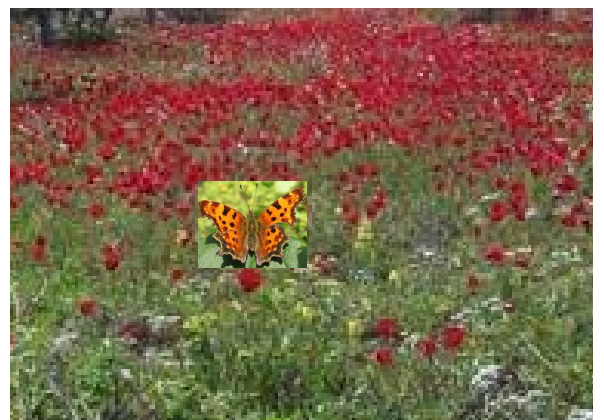
Έμοιαζαν με σειρές από στρατιώτες.

Τα τριαντάφυλλα ήταν ανοιχτά

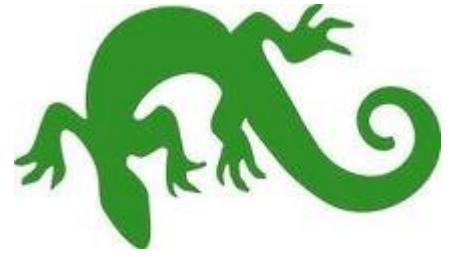
και κατακόκκινα.

Οι πεταλούδες φτερούγιζαν

πάνω από κάθε λουλούδι

και οι σαύρες σέρνονταν
από τις τρύπες του τοίχου στη λιακάδα
για να ζεσταθούν.

Ακόμα και τα κίτρινα λεμόνια
έπαιρναν πιο ωραίο χρώμα
από το υπέροχο φως του ήλιου.

Η μικρή πριγκίπισσα έπαιζε κρυφτό
με τις φίλες της στην ταράτσα
πίσω από τις γλάστρες
και τα αγάλματα.

Τις καθημερινές μπορούσε
να παίζει μόνο με παιδιά
που είχαν γονείς βασιλιάδες
και έτσι
αφού δεν υπήρχαν,
έπαιζε μόνη.

Στα γενέθλιά της όμως
ο βασιλιάς διέταξε
πως μπορούσε να παίξει και να γλεντήσει
με όποιο παιδί ήθελε.

Τα παιδιά αυτά της Ισπανίας

Ήταν πολύ αριστοκρατικά.

Τα αγόρια φορούσαν καπέλα

με φτερά μακριά

και κοντά σακάκια.

Τα κορίτσια είχαν μακριά πέπλα

και μαύρες βεντάλιες

για να προστατεύουν τα μάτια τους

από τον ήλιο.

Η Ινφάντα ήταν

η πιο χαριτωμένη από όλες.

Το φόρεμά της ήταν

από γκρι μετάξι και

τα μανίκια του ήταν κεντημένα

με ασήμι.

Υπήρχαν πάνω στο φόρεμα

σειρές από όμορφα πετράδια.

Δύο παπούτσια

με ροζ κορδέλες φαίνονταν

κάτω από το φόρεμά της,

όταν περπάταγε.

Στα ξανθά μαλλιά της

είχε βάλει
ένα θαυμάσιο τριαντάφυλλο.

Από το παράθυρο του παλατιού
Ο βασιλιάς μελαγχολικός
τα κοίταζε όλα.

Σήμερα ήταν πιο θλιμμένος
από ότι συνήθως.
Κοίταζε την κόρη του
την Ινφάντα,
που με παιδική σεμνότητα
χαιρετούσε τους αυλικούς
που έρχονταν στο παλάτι
ή γελούσε με την αυστηρή Δούκισσα
που την ακολουθούσε.

Τότε ο βασιλιάς θυμήθηκε
τη νεαρή βασίλισσα(τη μητέρα της Ινφάντα)
που όταν ήρθε στην Ισπανία,
από τη Γαλλία
μελαγχόλησε.

Έξι μήνες μετά τη γέννηση
της κόρης της
πέθανε.!

Τόση πολλή
ήταν η αγάπη του γι' αυτήν
που δεν άφησε να σκεπάσουν τον τάφο της.

Τη βαλσάμωσε* ένας γιατρός
από την Αφρική.

* Διατηρώ ένα νεκρό σώμα.

Για την υπηρεσία του αυτή
του χάρισε τη ζωή.
Τον είχαν καταδικάσει σε θάνατο
γιατί έλεγαν πως έκανε μάγια.
Έτσι το σώμα της βρισκόταν
ακόμα πάνω στο στολισμένο
νεκροκρέβατο
μέσα στο εκκλησάκι του παλατιού.

Μια φορά το μήνα
πήγαινε ο βασιλιάς
μέσα στο εκκλησάκι,
γονάτιζε πλάι στο νεκρό σώμα της βασίλισσας,
έκλαιγε
και φώναζε το όνομά της.

Πολλές φορές μάλιστα
έπιανε τα χέρια της
και προσπαθούσε
να την ξαναζωντανέψει.

Σήμερα νόμιζε
πως την ξανάβλεπε,
κοιτάζοντας την Ινφάντα
όπως όταν την είδε
για πρώτη φορά.

Εκείνος ήταν 15 χρονών
και εκείνη ακόμα μικρότερη.
Τότε αρραβωνιάστηκαν
μπροστά στο βασιλιά της Γαλλίας.
Είχε γυρίσει στην Ισπανία (ο βασιλιάς)
με μια πλεξούδα από τα μαλλιά της
και την ανάμνηση των χειλιών της,
από όταν έσκυψε
και του φίλησε το χέρι
την ώρα που έμπαινε στην άμαξά του.■

Αργότερα έγινε ο γάμος τους
σε μια πόλη ανάμεσα στις 2 χώρες,
τη Γαλλία,|
από όπου καταγόταν η βασίλισσα,
και την Ισπανία,
από όπου ήταν ο βασιλιάς.
Μετά πήγαν μαζί στη Μαδρίτη.

Τους ακολουθούσε πολύς κόσμος
και έγινε μεγάλο πανηγύρι.

Αγάπησε τόσο πολύ τη γυναίκα του,
που πολλοί είπαν
πως παραμελούσε τις υποθέσεις του
κράτους.

Πραγματικά θα είχε κλειστεί σε κάποιο μοναστήρι
μετά το θάνατό της,
αν δεν υπήρχε η κόρη του, η Ινφάντα.
Σήμερα βλέποντας την Ινφάντα
θυμόταν ξανά όλα αυτά.

Η Ινφάντα έμοιαζε τόσο στη μητέρα της.
Ο τρόπος που τίναζε με πείσμα το κεφάλι της,
το όμορφο στόμα της,
το χαμόγελό της.

Όλα αυτά τα δυνατά,
παιδικά γέλια όμως,
ενοχλούσαν πολύ το βασιλιά
και έτσι γρήγορα
αποφάσισε να πάει στο δωμάτιό του.

Η Ινφάντα κοίταξε τις κλειστές κουρτίνες
και σήκωσε τους ώμους της με απογοήτευση.
Γρήγορα όμως τίναξε το κεφάλι της,
έπιασε το χέρι του Δον Πέτρο
και πήγε προς το μέρος
που θα γίνονταν οι ταυρομαχίες.

Ένα νεαρό, όμορφο αγόρι,
γύρω στα 14,
την οδήγησε
σε μια καρέκλα καλυμμένη από χρυσό,
που είχαν τοποθετήσει
πιο ψηλά από τις άλλες.
Τα παιδιά κάθισαν γύρω της.

Κουνούσαν τις βεντάλιες τους
και μίλαγαν χαμηλόφωνα.

«Ήταν πραγματικά
μια υπέροχη ταυρομαχία,
πιο ωραία και από την πραγματική»,
σκέφτηκε η Ινφάντα.

Τα παιδιά
πάνω στα ξύλινα αλογάκια τους
προσπαθούσαν να χτυπήσουν τον ταύρο,
ενώ αυτός έτρεχε στο στάδιο
πάνω στα πισινά του πόδια.

Στο τέλος, το νεαρό αγόρι
ζήτησε από την Ινφάντα την άδεια
και τότε κάρφωσε το σπαθί του
στο λαιμό του ταύρου.

Μετά τις ταυρομαχίες,
ακολούθησε ένας γυμναστής ακροβάτης
και μετά η παράσταση με τις μαριονέτες
που τους συγκίνησε όλους.

Ύστερα, σειρά είχε ένας Αφρικανός

που έπαιζε μουσική
και έκανε δυο φίδια να χορεύουν.
Το θέαμα αυτό όμως πιο πολύ τρόμαζε
παρά ευχαριστούσε τα παιδιά.
Και έτσι γρήγορα,
ακολούθησαν οι νεαροί χορευτές
από μια εκκλησία κοντά στο παλάτι.

Τα χορευτικά τους,
ήταν πραγματικά θαυμάσια.
Τα έκαναν με πολύ σοβαρότητα.
Ακολούθησαν οι Αιγύπτιοι.■
Έτσι λέγανε τότε τους γύφτους.

Αφού έπαιξαν διάφορα δικά τους τραγούδια
και χόρεψαν στους δικούς τους ρυθμούς,
έφεραν μια αρκούδα
και πιθήκους
που έκαναν διάφορα διασκεδαστικά κόλπα.
Πραγματικά
οι γύφτοι είχαν μεγάλη επιτυχία.

Αλλά το πιο αστείο κομμάτι

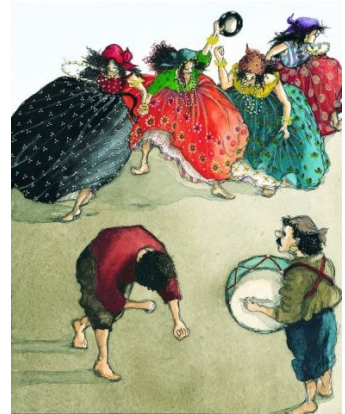
ολόκληρης της πρωινής παράστασης
ήταν σίγουρα
ο χορός του μικρού νάνου.

Πατούσε πότε από δω και πότε από κει στο στάδιο
και προχωρούσε όπως και η πάπια,
με τα στραβά ποδαράκια του,
ενώ κουνούσε

το τεράστιο παραμορφωμένο κεφάλι του.

Τα παιδιά από τον ενθουσιασμό τους
άρχισαν να φωνάζουν

και η Ίνφάντα γέλασε τόσο πολύ
που η Καμερέρα, η συνοδός της,
της θύμισε πως δεν είχε ξανασυμβεί
πριγκίπισσα με βασιλικό αίμα
να διασκεδάζει τόσο πολύ
μπροστά σε απλούς ανθρώπους,
που δεν είχαν βασιλική καταγωγή.

Ο νάνος ωστόσο,
ήταν πραγματικά εξαιρετικός
παρόλο που ήταν η πρώτη του εμφάνιση.
Μόλις χθες τον είχαν βρει στο δάσος
δύο ευγενείς που κυνηγούσαν

και τον είχαν πάρει μαζί τους
για να κάνουν έκπληξη στην Ινφάντα.

Ο πατέρας του,
ένας καρβουνιάρης,
είχε χαρεί πάρα πολύ
που ξεφορτώθηκε ένα τόσο άσχημο
και άχρηστο παιδί.

Το πιο διασκεδαστικό πράγμα πάνω του
ήταν το ότι δεν καταλάβαινε
την απαίσια εμφάνισή του.

Πραγματικά
φαινόταν πολύ ευτυχισμένος
και γεμάτος κέφι.
Όταν τα παιδιά γελούσαν,
γέλαγε κι αυτός.
Στο τέλος κάθε χορού του,
έσκυβε
και χαιρετούσε με σεβασμό,
χαμογελώντας
και κουνώντας το κεφάλι
σαν να ήταν ίδιος με αυτούς,

και όχι ένα μικρό κακοφτιαγμένο πράγμα
που είχε φτιάξει η φύση
για να κοροϊδεύουν οι άλλοι.

Όσο για την Ινφάντα ,
τον είχε καταγοητεύσει.
Την κοίταζε συνέχεια
και ήταν σαν να χόρευε μόνο γι'αυτή.

Εκείνη πάλι στο τέλος του χορού
θυμήθηκε τις μεγάλες κυρίες της Αυλής,
που είχε δει να πετάνε λουλούδια
σ'έναν τραγουδιστή της όπερας.
Έτσι λίγο για αστείο
και λίγο για να πειράξει τη συνοδό της,
έβγαλε από τα μαλλιά της
το πιο όμορφο άσπρο τριαντάφυλλο
και του το πέταξε
με το πιο γλυκό της χαμόγελο.

Εκείνος αντιμετώπισε την κίνηση της
με πολλή σοβαρότητα
και αφού έφερε στα χείλη του
το λουλούδι

έβαλε το χέρι του στη καρδιά
και έπεσε στο ένα γόνατο μπροστά της
χαμογελώντας τόσο πολύ
ενώ τα μικρά του μάτια
έδειχναν την ευχαρίστησή του.

Η Ινφάντα συνέχιζε να γελάει,
ακόμα και όταν ο νάνος
είχε βγει από το στάδιο.
Έτσι, ζήτησε από το θείο της
να ξαναχορέψει ο νάνος για εκείνη.

Η Καμερέρα, η συνοδός της, όμως
με τη δικαιολογία
ότι ο ήλιος έκαιγε πάρα πολύ
τη συμβούλεψε να επιστρέψουν στο παλάτι
όπου την περίμενε μια τούρτα γενεθλίων.

Έτσι η Ινφάντα σηκώθηκε από τη θέση της
και αφού διέταξε
να ξαναχορέψει ο νάνος για κείνη,
μετά το μεσημεριανό της ύπνο,
γύρισε στα διαμερίσματά της.

Όταν λοιπόν ο μικρός νάνος έμαθε
ότι θα χόρευε μπροστά στην Ινφάντα,
και μάλιστα μετά από δική της εντολή,
ένιωσε τόσο περήφανος,
που έτρεξε στον κήπο
και άρχισε να φιλάει το λευκό τριαντάφυλλο.

Κούναγε τα χέρια του και τα πόδια
με τόσο μεγάλο ενθουσιασμό,
που όταν τον είδαν τα λουλούδια
να κάνει έτσι
και να μπαίνει στον κήπο τους
χωρίς πρόσκληση
δεν μπόρεσαν να κρατηθούν.

«Είναι στ'αλήθεια πάρα πολύ άσχημος
και δε θα έπρεπε να τον αφήνουν
να παίζει εκεί που είμαστε εμείς.»
Φώναξαν οι τουλίπες.

«Θα 'πρεπε να πιει το χυμό της παπαρούνας
και να κοιμηθεί για χίλια χρόνια.»
Είπαν οι μεγάλοι κόκκινοι κρίνοι, θυμωμένοι.

«Είναι απαίσιος!»

φώναξε ο κάκτος.■

«Είναι παραμορφωμένος* και τόσο κοντός,
και το κεφάλι του

πόσο μεγάλο είναι σε σχέση με τα πόδια του.

Πραγματικά με κάνει να βγάζω σπυράκια,

και αν με πλησιάσει,

θα τον τσιμπήσω με τα αγκάθια μου.»

* Όταν η μορφή κάποιου είναι αλλαγμένη προς το χειρότερο.

«Και μου πήρε

το πιο όμορφο λουλούδι μου»,

παραπονέθηκε η άσπρη τριανταφυλλιά.

«Το έδωσα εγώ η ίδια στην Ινφάντα το πρωί
για τα γενέθλιά της

κι αυτός της το έκλεψε».

Κι άρχισε να φωνάζει με όλη της τη δύναμη:

«Κλέφτης, κλέφτης, κλέφτης!»

Ακόμα και τα γεράνια,

που συνήθως δε μιλούσαν πολύ,

γιατί είχαν πολλούς φτωχούς συγγενείς,■

μαζεύτηκαν σε μια γωνιά, βλέποντάς τον.

Μα και οι βιολέτες παρατήρησαν

ότι ήταν πάρα πολύ άσχημος,
και αν και δεν ήταν δικό του το φταίξιμο,
δεν υπήρχε κανένας λόγος να θαυμάζει κανείς
ένα άτομο που δεν είχε θεραπεία.

Μερικές μάλιστα από αυτές
είπαν ότι η ασχήμια του
ήταν πραγματικά μοναδική
και θα ήταν πιο σωστό
να είχε στεναχωρημένο ύφος
ή έστω σκεπτικό,
αντί να χοροπηδάει χαρούμενα γύρω γύρω
και να παίρνει τέτοιες αστείες και ανόητες στάσεις.

Όσο για το παλιό ηλιακό ρολόι,
που ήταν ένα πολύ σημαντικό άτομο
και είχε πει την ώρα στον Κάρολο Ε΄,
του προκάλεσε τέτοια έκπληξη,
που παραλίγο να ξεχάσει
να σημειώσει δύο ολόκληρα λεπτά.

Ωστόσο δεν κρατήθηκε

και είπε στο μεγάλο κατάλευκο παγόνι,
που ευχαριστιόταν τον ήλιο στο μπαλκόνι.
Ότι όλοι ήξεραν
πως τα παιδιά των βασιλιάδων
είναι βασιλιάδες
και τα παιδιά των καρβουνιάρηδων
είναι καρβουνιάρηδες,
κι ότι ήταν αστείο
να πιστεύει κανείς
πως δε συμβαίνει κάτι τέτοιο.

Το παγόνι συμφώνησε
και μάλιστα έκραξε:
«Σίγουρα, σίγουρα»,
με τόσο δυνατή φωνή
που τα χρυσόψαρα στο σιντριβάνι
έβγαλαν τα κεφάλια τους από το νερό
και ρώτησαν τι συνέβαινε.

Τα πουλιά όμως
τον συμπαθούσαν πολύ.
Τον έβλεπαν συχνά στο δάσος να χορεύει
και να κυνηγάει τα φύλλα,
που έκαναν κύκλους στον αέρα

ή να μαζεύεται στην τρύπα
κάποιας γέρικης βελανιδιάς
και να μοιράζεται τα βελανίδια του
με τους σκίουρους.

Δεν τους πείραζε καθόλου η ασχήμια του.

Μα και το αηδόνι
που τραγουδούσε τόσο γλυκά
δεν ήταν και τόσο όμορφο.

Εξάλλου τους φερόταν καλά,
και όσο διήρκεσε εκείνος ο χειμώνας,
που είχε τόση παγωνιά,
δεν τους ξέχασε ούτε μια φορά.
Πάντα τους έδινε ψίχουλα,
από το ψωμί του
και μοιραζόταν μαζί τους
το λιγοστό πρωινό του.

Πετούσαν λοιπόν γύρω του
και χάιδευαν με τα φτερά τους
το μάγουλό του.
Ο μικρός νάνος
ήταν τόσο ευχαριστημένος

που δεν άντεξε
και τους έδειξε το όμορφο,
λευκό τριαντάφυλλο
λέγοντάς τους,
πως του το είχε χαρίσει η ίδια η Ινφάντα,
γιατί τον αγαπούσε.

Αυτά δεν κατάλαβαν τίποτα από ότι είπε,
αλλά έσκυψαν τα κεφάλια τους
σαν να τα κατάλαβαν όλα.

Επίσης τον συμπάθησαν και οι σαύρες,
και όταν αυτός κουράστηκε να τρέχει
και έπεσε στο χορτάρι
άρχισαν να παίζουν
και να χοροπηδάνε πάνω του,
προσπαθώντας να τον διασκεδάσουν
όσο περισσότερο μπορούσαν.

«Δεν μπορούν να είναι όλοι όμορφοι
σαν τις σαύρες,
εξάλλου δεν είναι και τόσο άσχημος
αν κάποιος κλείσει τα μάτια του και δεν τον βλέπει.

Τα λουλούδια ωστόσο
είχαν θυμώσει πολύ με τον τρόπο τους
όπως και με τον τρόπο των πουλιών.

«Δείχνει απλά πόσο άθλιος είναι
όταν γυρνάει εδώ και εκεί.
Οι σωστοί άνθρωποι
μένουν πάντα στην ίδια θέση
όπως και εμείς.
Κανένας δε μας είδε ποτέ
να τρέχουμε στο χορτάρι.
Όταν θέλουμε να αλλάξουμε θέση
απλά φωνάζουμε τον κηπουρό
και του λέμε να μας πάει σε άλλο κήπο.

Τα πουλιά όμως και οι σαύρες
δεν ηρεμούν ποτέ.
Μερικά δεν έχουν καν σταθερό σπίτι.
Γυρνάνε από δω και εκεί
όπως οι γύφτοι
και θα έπρεπε να τους φέρονται
όπως σε εκείνους», είπαν.

Σήκωσαν λοιπόν τις μύτες τους

και χάρηκαν πάρα πολύ
όταν είδαν τον νάνο
να σηκώνεται από το χορτάρι
για να πάει στο παλάτι.

«Θα έπρεπε να τον κρατήσουν μέσα
για όλη την υπόλοιπη ζωή του» είπαν.

«Κοίτα την *καμπούρα του
και τα στραβά του πόδια», είπαν
και άρχισαν να γελάνε.

*

Όταν κάποιος γέρνει μπροστά με
αποτέλεσμα να φουσκώνει η
πλάτη του.

Μα ο μικρός νάνος
δεν ήξερε τίποτα από όλα αυτά.
Συμπαθούσε πολύ τα πουλιά και τις σαύρες
και πίστευε ότι τα λουλούδια
ήταν τα πιο όμορφα πράγματα σε όλο τον κόσμο,
εκτός βέβαια από την Ινφάντα.

Εκείνη, του είχε δώσει
το όμορφο λευκό τριαντάφυλλο
και τον αγαπούσε.■
Κι αυτό έκανε τη μεγάλη διαφορά.

Πόσο θα ήθελε να είχε γυρίσει πίσω μαζί της!

Θα τον έβαζε πλάι της,
θα του χαμογελούσε
και εκείνος δε θα έφευγε ποτέ από κοντά της.■
Θα έπαιζε μαζί της τα παιχνίδια του
και θα της μάθαινε τόσα πολλά πράγματα.
Γιατί παρόλο που δεν είχε ξαναπάει σε παλάτι
είχε τόσες πολλές γνώσεις.
Έξερε να φτιάχνει κλουβιά από χόρτα
και φλογέρες.
Ξεχώριζε τη φωνή κάθε πουλιού
και μπορούσε να φωνάζει τα μαυροπούλια
και τον ερωδιό(ένα είδος πουλιού).■

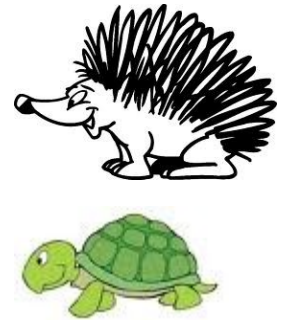
Έξερε να καταλαβαίνει
τις πατημασιές όλων των ζώων
και να χορεύει όλους τους άγριους χορούς.
Έξερε πού φτιάχνουν
τις φωλιές τους τα πουλιά.
Μια φορά μάλιστα που οι κυνηγοί
είχαν σκοτώσει τα πουλιά-γονείς
είχε μεγαλώσει ο ίδιος τα μικρά τους.

Σίγουρα θα της άρεσαν τα κουνέλια

που έτρεχαν στο χορτάρι
και οι σκαντζόχοιροι που μαζεύονταν
και γίνονταν όπως οι μπάλες με αγκάθια
και οι χελώνες
που έσερναν το σώμα τους στο χώμα
και μασούσαν τα μαλακά φυλλαράκια.■

Ναι, έπρεπε οπωσδήποτε να έρθει στο δάσος.
Θα της έδινε το κρεβατάκι του
και θα φυλούσε απ' έξω όλη τη νύχτα
για να μην πλησιάσουν ο ταύρος
και οι λύκοι που πεινούσαν.

Και το πρωί θα την ξυπνούσε
και θα χόρευαν μαζί όλη τη μέρα.

Στ' αλήθεια,
δεν ένιωθες καθόλου μόνος στο δάσος.

Σίγουρα, πολλά μπορούσε
να δει κανείς στο δάσος.
Κι όταν εκείνη κουραζόταν,
θα της έβρισκε ένα μέρος
με απαλό χορτάρι.

Ή θα την κουβάλαγε στην αγκαλιά του,
γιατί ήταν πολύ δυνατός,

παρόλο που ήξερε πως δεν ήταν ψηλός.

Θα της έφτιαχνε ένα κολιέ
με κόκκινα σταφύλια
που θα ήταν τόσο όμορφο.

Θα της έφερνε μικρά βελανίδια,
*ανεμώνες(είδος λουλουδιού)
και *πυγολαμπίδες (έντομο που φωτίζει)
για να τις βάλει πάνω στα χρυσαφιά μαλλιά της.

«Πού ήταν όμως; »

Ρώτησε το λευκό τριαντάφυλλο,
μα εκείνο δεν του απάντησε.

Το παλάτι φαινόταν να έχει τόση ησυχία,
που νόμιζες πως όλοι κοιμόντουσαν.■

Και παρόλο που τα φύλλα των παραθύρων
ήταν ανοιχτά,

είχαν τραβήξει βαριές κουρτίνες στα παράθυρα.

Τριγύρισε λίγο για να βρει κάποιο μέρος,
από το οποίο θα μπορούσε να μπει,
Τότε, είδε μια μικρή πόρτα
που ήταν ανοιχτή.

Γλίστρησε μέσα
και βρέθηκε σε μια λαμπρή αίθουσα
γεμάτη χρυσάφι.

Ακόμα και το πάτωμα
ήταν φτιαγμένο από μεγάλες χρωματιστές πέτρες.
Αλλά η μικρή Ινφάντα δεν ήταν εκεί.

Μόνο μερικά αγάλματα
που τον κοίταζαν με στεναχωρημένα μάτια
και χείλη που χαμογελούσαν.

Στην άκρη της μεγάλης αίθουσας
υπήρχε μία μαύρη βελούδινη κουρτίνα
με αστέρια και ήλιους πάνω.
Μήπως κρυβόταν πίσω από αυτή η Ινφάντα;
Θα μπορούσε να δοκιμάσει να δει πίσω από αυτή.

Περπάτησε χωρίς να κάνει θόρυβο
και τράβηξε την κουρτίνα.

Άλλο ένα δωμάτιο
ακόμη πιο όμορφο από το πρώτο
κρυβόταν τελικά από πίσω.

Στους τοίχους

υπήρχε μια μεγάλη ταπετσαρία
που έδειχνε μια σκηνή κυνηγιού.

Αυτό το δωμάτιο

ήταν κάποτε η κρεβατοκάμαρα
ενός πρώην τρελού βασιλιά.

Τώρα εκεί μαζευόντουσαν οι υπουργοί
για να πάρουν αποφάσεις.

Ο μικρός νάνος κοίταξε με φόβο γύρω του.

Οι καβαλάρηδες που έβλεπε στον τοίχο,

του θύμιζαν τα φαντάσματα

για τα οποία είχε ακούσει

να μιλούν οι καρβουνιάρηδες.

Σκέφτηκε όμως την όμορφη Ινφάντα

και συνέχισε να προχωρά.

Ήθελε να τη βρει και να της πει

ότι εκείνος την αγαπούσε.

Ίσως να ήταν στο επόμενο δωμάτιο.

Έτρεξε ως την άλλη μεριά του δωματίου

και άνοιξε την πόρτα.

Όχι! Δεν ήταν ούτε εδώ.

Το δωμάτιο ήταν εντελώς άδειο.

Ήταν η αίθουσα με το θρόνο.
Εκεί ο βασιλιάς δεχόταν
τους απεσταλμένους των άλλων χωρών.
Εκεί είχαν έρθει και πριν χρόνια,
απεσταλμένοι από την Αγγλία
για το δικό του γάμο(του βασιλιά).

Οι κουρτίνες ήταν από δέρμα
που το είχαν βουτήξει σε χρυσάφι.
Τα φώτα ήταν και αυτά από χρυσό
ενώ στο πάνω μέρος
μια σειρά από μαργαριτάρια
σχημάτιζαν λιοντάρια και πύργους.

Εκεί, στη μέση,
ήταν στημένος ο θρόνος του βασιλιά
σκεπασμένος με ύφασμα από μαύρο βελούδο.
Στο δεύτερο σκαλοπάτι του θρόνου
ήταν το скаμνάκι της Ινφάντα,
με ένα μαξιλαράκι από ασημένιο ύφασμα.

Το μικρό νάνο όμως

δεν τον ένοιαζε όλος αυτός ο πλούτος.
Δε θα άλλαζε το τριαντάφυλλό του
ακόμα και με όλα τα μαργαριτάρια.
Ούτε και ένα άσπρο πέταλο
ακόμα και με τον ίδιο το θρόνο.

Αυτό που ήθελε,
ήταν να δει την Ινφάντα
πριν να κατέβει κάτω
και να της ζητήσει να φύγει μαζί του
όταν τελείωνε το χορό του.

Εδώ στο παλάτι όλα ήταν σκοτεινά
και ο αέρας μύριζε κάπως περίεργα.
Ενώ στο δάσος
ο άνεμος φύσαγε ελεύθερα
και ο ήλιος φώτιζε τα φύλλα
που κουνιόντουσαν εδώ κι εκεί.

Υπήρχαν και στο δάσος λουλούδια,
όχι τόσο όμορφα, ίσως,
όσο τα λουλούδια στον κήπο
αλλά που μύριζαν πιο πολύ.

Ναι, σίγουρα θα ερχόταν,
φτάνει να την έβρισκε.
Θα ερχόταν μαζί του στο όμορφο δάσος
κι εκείνος όλη μέρα θα χόρευε
για να την ευχαριστήσει.
Αυτά σκέφτηκε και γεμάτος χαρά,
μπήκε στο επόμενο δωμάτιο.

Από όλα τα δωμάτια
αυτό ήταν το πιο φωτεινό και όμορφο.
Οι τοίχοι είχαν πάνω τους ένα μοβ ύφασμα,
που πάνω του
ήταν κεντημένα κόκκινα λουλούδια,
πουλιά
και ασημένια μικρά λουλουδάκια.

Τα έπιπλα ήταν από αληθινό ασήμι
στολισμένα με κορδέλες.
Μπροστά στα δυο μεγάλα τζάκια
υπήρχαν υφάσματα κεντημένα με παπαγάλους
και παγόνια.
Το πάτωμα ήταν γαλαζοπράσινο
και τόσο μεγάλο.
Αλλά δεν ήταν μόνος.

Στη σκιά της πόρτας,
στην άλλη άκρη του δωματίου
είδε μια μορφή να τον κοιτάζει.

Ένωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά
και δυνατή φωνή χαράς
ξέφυγε από τα χείλη του.
Βγήκε στο φως του ήλιου.
Εκείνη τη στιγμή,
βγήκε στο φως και η μορφή
και την είδε καθαρά.

Η Ινφάντα!

Όχι, ήταν ένα τέρας.
Το πιο άσχημο τέρας που είχε δει ποτέ.
Δεν ήταν σαν τους άλλους ανθρώπους.
Είχε καμπούρα,
στραβά πόδια,|
ένα τεράστιο κεφάλι
και μακριά μαύρα μαλλιά.

Ο μικρός νάνος ένωσε τα φρύδια του

και το τέρας ένωσε τα φρύδια του και αυτό.
Γέλασε ο μικρός νάνος,
αφού έπιασε με τα χέρια του τα πλευρά του,
γέλασε και εκείνο,
βάζοντας τα χέρια του όπως και αυτός.

Έσκυψε κοροϊδευτικά
και εκείνο έκανε το ίδιο.
Προχώρησε προς το μέρος του
και εκείνο κίνησε για να τον συναντήσει,
κάνοντας ίδιο το κάθε του βήμα
και σταματώντας όταν σταματούσε και εκείνος.

Ο μικρός νάνος το διασκέδαζε.
Φώναξε δυνατά και έτρεξε μπροστά.
Άπλωσε το χέρι του
και το χέρι του τέρατος άγγιξε το δικό του.
Ήταν τόσο κρύο!

Φοβήθηκε
και πέρασε το χέρι του από την άλλη μεριά,
και το χέρι του τέρατος το ακολούθησε γρήγορα.
Προσπάθησε να προχωρήσει
αλλά κάτι γυαλιστερό

και σκληρό τον σταμάτησε.

Το πρόσωπο του τέρατος
ήταν τώρα κοντά στο δικό του
και έδειχνε τρομαγμένο.

Τίναξε τα μαλλιά του πίσω
και το τερατάκι έκανε ακριβώς το ίδιο.

Το χτύπησε
και εκείνο του έδωσε ακριβώς τα ίδια χτυπήματα.

Το σιχαινόταν,

και εκείνο,

του έκανε τόσο άσχημες *γκριμάτσες. *

κινήσεις του προσώπου

Έκανε προς τα πίσω

και είδε και εκείνο να κάνει πίσω.

Τι ήταν;

Έμεινε σκεφτικός για λίγο

και ύστερα κοίταξε γύρω το δωμάτιο.

Ήταν παράξενο,

μα όλα έμοιαζαν να έχουν το ζευγάρι τους

σ' εκείνον το τοίχο

που δεν έμοιαζε με τους άλλους.

Ναι, ο κάθε πίνακας,
υπήρχε ξανά μέσα από κείνον τον τοίχο.
Το ίδιο και ο κάθε καναπές.
Κάθε άγαλμα είχε το δίδυμό του.

Ήταν μήπως ο αντίλαλος;
Τον είχε φωνάξει κάποτε στην κοιλάδα
και του είχε απαντήσει λέξη προς λέξη.
Μπορούσε άραγε να κοροϊδεύει τα μάτια
όπως κοροϊδευε τη φωνή;

Μπορούσε να φτιάξει έναν κόσμο
ολόιδιο με τον αληθινό;
Μπορούσαν οι σκιές των πραγμάτων
να έχουν χρώμα και ζωή και κίνηση;
Μήπως;

Τίναξε το κεφάλι του,
και παίρνοντας από το στήθος του
το όμορφο λευκό τριαντάφυλλο,
γύρισε από την άλλη
και το φίλησε.

Το τέρας είχε δικό του τριαντάφυλλο,
ολόιδιο με του μικρού νάνου.
Το φίλησε όπως και εκείνος
και το έσφιξε πάνω του
ακριβώς με τις ίδιες κινήσεις.

Μόλις κατάλαβε την αλήθεια,
έβγαλε μια δυνατή φωνή πόνου
κι έπεσε κάτω.■

Το κλάμα του ήταν τόσο δυνατό!

Ώστε αυτός ήταν ο τόσο άσχημος,
με την καμπούρα
και το τόσο φριχτό πρόσωπο;
Ο ίδιος ήταν το τέρας,
και μαζί του γελούσαν όλα τα παιδιά
και η μικρή πριγκίπισσα.

Ενώ εκείνος νόμιζε
ότι τον είχε αγαπήσει,
εκείνη απλά γέλαγε με την ασχήμια του
και διασκέδαζε με τα στραβά του πόδια.

Γιατί δεν τον είχαν αφήσει στο δάσος

όπου δεν υπήρχε καθρέφτης
για να μη βλέπει πόσο άσχημος είναι;

Γιατί δεν τον είχε σκοτώσει ο πατέρας του
αντί να τον πουλήσει;

Τα δάκρυα του κυλούσαν χωρίς σταματημό
στο πρόσωπό του.

Έπιασε το λευκό τριαντάφυλλο
και το έκανε τόσα πολλά κομμάτια!

Το τέρας έκανε ακριβώς το ίδιο
και σκόρπισε τα κομμάτια στον αέρα.

Έσυρε το σώμα του στο πάτωμα,
κι όταν κοίταξε το τέρας,
τον κοίταξε και εκείνο
δείχνοντας πόσο πολύ πονάει.

Πήγε μακριά
για να μη το βλέπει
και σκέπασε τα μάτια του
με τα χέρια του.

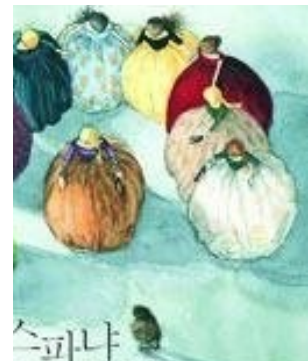
Έμοιαζε με πληγωμένο ζώο.
Και έμεινε εκεί να πονάει

και να υποφέρει.

Τη στιγμή εκείνη,
η Ινφάντα μπήκε μέσα
από την ανοιχτή πόρτα του μπαλκονιού.
Είδε τον άσχημο νάνο,
ξαπλωμένο κάτω,
να χτυπάει με τις σφιγμένες του γροθιές
το πάτωμα.

Έκανε τις πιο περίεργες
και υπερβολικές κινήσεις που είχαν δει.
Άρχισαν τότε να γελάνε ευτυχισμένοι
καθώς έκαναν έναν κύκλο γύρω του
και τον κοίταζαν.

«Ήταν αστείος χορευτής»,
είπε η Ινφάντα.
«Αλλά είναι ακόμα πιο αστείος θεατρίνος.
Πραγματικά,
είναι το ίδιο καλός με τις μαριονέτες.
Μόνο, βέβαια,
που δεν είναι το ίδιο φυσικός.»

Κούνησε τότε τη βεντάλια της
και χειροκρότησε.

Μα ο μικρός νάνος
ούτε που την κοίταξε.

Τα κλάματά του
γίνονταν όλο και πιο αδύναμα.
Ξαφνικά, έβγαλε μια δυνατή κραυγή
και έπιασε δυνατά το πλευρό του.
Ύστερα έπεσε πάλι προς τα πίσω
και έμεινε εκεί,
χωρίς να κουνιέται καθόλου.

«Υπέροχο», είπε η Ινφάντα.

«Τώρα όμως πρέπει να χορέψεις για μένα.»

«Ναι», φώναξαν τα παιδιά.

«Πρέπει να σηκωθείς
και να χορέψεις,
γιατί είσαι έξυπνος όπως είναι οι πίθηκοι
και πολύ πιο αστείος από αυτούς.

Αλλά ο νάνος δεν απάντησε.

Η Ινφάντα χτύπησε το πόδι της με θυμό

και φώναξε το θείο της.

Αυτός έκανε βόλτα στο μπαλκόνι,
παρέα με τον αρχιυπηρέτη,
διαβάζοντας κάποια γράμματα
που μόλις είχαν έρθει.

«Ο αστείος νανάκος
μου κάνει το θυμωμένο»,
φώναξε.

«Θέλω να τον ξυπνήσεις
και να του πεις να χορέψει για μένα».

Ο θείος της μπήκε στο δωμάτιο,
έσκυψε
και χτύπησε το νάνο στο μάγουλο.

«Πρέπει να χορέψεις,
μικρό τερατάκι», είπε.

«Η Ινφάντα της Ισπανίας
επιθυμεί να διασκεδάσει».

Αλλά ο νάνος
δεν κούνησε καθόλου το μικρό του σώμα.

«Θα έπρεπε να φωνάξουμε
κάποιον να τον μαστιγώσει»,
είπε βαριεστημένα ο Δον Πέδρο
και γύρισε στο μπαλκόνι.

Αλλά ο αρχιυπηρέτης
με πολλή σοβαρότητα,
γονάτισε δίπλα στο μικρό νάνο
κι έβαλε το χέρι του πάνω στην καρδιά του.

Μετά από λίγα λεπτά,
σηκώθηκε όρθιος.
Έκανε μια κίνηση με τους ώμους του.
Στη συνέχεια,
έσκυψε μπροστά στην Ινφάντα με σεβασμό
και της είπε:

«Μικρή μου πριγκίπισσα,
ο μικρός νάνος δε θα ξαναχορέψει ποτέ πια.
Κρίμα, γιατί είναι τόσο άσχημος,
που θα μπορούσε να κάνει
ακόμα και το βασιλιά να γελάσει».

«Μα γιατί δε θα ξαναχορέψει;»
ρώτησε η Ινφάντα γελώντας.

«Γιατί η καρδιά του ράγισε και έσπασε»,
απάντησε ο αρχιυπηρέτης.

Η Ινφάντα ένωσε τα φρύδια της με θυμό,
έσφιξε δυνατά τα χείλη της
και με αδιαφορία φώναξε:
«Στο μέλλον, αυτοί που θα έρθουν
να παίξουν μαζί μου,
να μην έχουν καρδιές».■
Και βγήκε τρέχοντας στον κήπο.

